

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cîsnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază.

La

Abonament lunar

pentru Maiu st. v.

— cu prețurile din capul foi —

invită

Administrațiunea ziarului „TRIBUNA“.

Sibiu, 5 Maiu st. v.

Procesele de presă ale „Tribunei“
au trecut și dimpreună cu ele a trecut și
agitațiunea, pe care au produs-o în țeară.

Vom vedea, dacă s'a făcut ori nu prin
această agitațiune un pas spre înțelegere:
deocamdată sîntem tot unde am fost și
mai înainte.

Încă atunci, când guvernamentalul
„Kolozsári Közlöny“ a pus în di-
scuțiune publică cestiunile foarte gingașe,
care s'au lămurit prin cele două procese
de presă, încă atunci ne-am mirat, că ase-
menea cestiuni se pun în discuțiune pu-
blică, nu aveam însă cuvinte de a nu
primi discuțiunea, mai ales când inițiativa
a fost luată chiar din cercurile guverna-
mentale.

Tot cercurile guvernamentale au for-
țat apoi discuțiunea, silindu-ne să mergem
la Cluj, ca să susținem și acolo convin-
gerile noastre, ceea-ce am și făcut.

De ce toate aceste, aceasta nu ne
privesce. Presupunem însă, că oamenii,
care guvernează țeara aceasta, vor fi știind
de ce anume fac ceea-ce fac, și nu pot
să fie surprinși de rezultatele proceselor,
pe care le-au pus la cale.

Se vede însă, că cercurile guverna-
mentale din Budapesta erau rău informate
despre situațiunea din Ardeal și nu înțel-
eg încă cele ce s'au petrecut la Cluj.
Numai astfel putem să înțelegem amări-
ciunea în adevăr nemotivată, cu care
se pronunță oficiosul „Nemzet“ asupra
proceselor noastre.

„Este nemăsurată, — țice „Nemzet“, — și
— cine scie? — poate chiar ireparabilă, cel pu-
țin deocamdată ireparabilă stricăciunea morală și
politică, pe care în timpul erei constituționale
mai nouă a făcut-o presa națională extremă în
părțile ardeleni agitând neincet mințile și ini-
mile, — a făcut-o nepedepsită, nemustrată. Acea-
stă presă a cădut pe mâna unor otrăvitori poli-
lici și a dus materia contagioasă departe, în
cele mai largi cercuri.

„Di cu di și-a nutrit cetitorii cu mărăgăna
ilusiniilor politice exagerate, reamintind mereu
programul din Sibiu, atât de contrar cu consti-
tuțiunea și cu întregitatea țerii, propagând când
cu pasiune, când în ton diplomatic, dar totdea-
una în mod sistematic ura de rasă, agitațiunea
și repulsiunea contra a tot ceea-ce e maghiar;

dacă prezentul nu oferia destulă materie, recur-
geau la cele mai triste reamintiri ale timpurilor
de mult trecute, ca să țină mereu încordate până
la fanaticism pasiunile naționale. Aceasta e hrana
de toate ȕilele, pe care a dat-o presa națională
cetitorilor sei. Eară noi nu numai am privit cu
toleranță plină de lăpădare de noi la această lu-
crare distructivă, ci noi înșine ne-am îngrijit și
ne-am aranjat lucrurile astfel, ca prin menține-
rea ȕurții cu jurați din Sibiu această agitațiune
să se poată urna fără de nici o împedecare.

Tot astfel s'ar mai putea urma ȕeece
coloane de-arîndul, fără însă ca să fie
dovedit, că e libertate de presă aceea,
când adversarii politici sînt judecătoriai,
și că poate fi vorba de o judecată se-
rioasă în materie de presă, când judecă-
torii nu se pot înțelega cu acușaii decât
prin mijlocirea unui interpret și nu pot
cunoaște obiectul acușei decât din tra-
ducere.

Dar' să vedem ce țice „Nemzet“
despre „Tribuna“ îndeosebi:

„Într'unul din articolele „Tribunei“, se
spune fără de rezervă, — urmează „Nemzet“,
— că Românii vor să-și asigureze „în statul
ungar independență și desinestare (önál-
lóságot és függetlenséget); se spune, că este o
ilusiuie de a crede, „că se vor alipi din inimă
cătră statul ungar, cătră vreme nu au în el ad-
ministrațiune română și judecătoria române“, apoi
se avisează hotărît la unirea cu frații de preste
Carpați, ba ne aflăm față în față cu amenin-
țarea îndrăzneată, că Românii vor face încercarea
de a dovedi, că pământul acesta nu e maghiar,
ci „ori român ori pustiu“. În al doilea
articol tot atât de nereservat se declară, că vor
să facă din părțile ardeleni o țeară deosebită,
cu autonomia ei etc. — După cei doi oameni ai
„Tribunei“, care au fost trasi în judecată,
toate aceste nu sînt însă agitațiune, nici lucruri
contrare legii, ci un fel foarte firesc de a serie,
un lucru iertat.

„Apărarea lor a fost, dacă se poate, chiar
mai înrăutățită ca articolele incriminate. Mai ales
Slavici n'a tănuțit cătuși de puțin, că numai de
aceea nu se face acum începutul pentru reali-
sarea Dacoromâniei, fiindcă nu sînt în stare să
se opună cu succes puterii monarhiei și de aceea
nu îndrănesc. „ȕice dară, că este o nebuie“
de a încerca acum realizarea acestui plan, ne
pune însă în perspectivă, că peste 20, poate 50,
poate 100 de ani îl vor realiza „copiii români“.

Și earăși tot astfel s'ar putea urma
ȕeece coloane de-arîndul, spunînd mereu,
că Slavici a țis ceea-ce nu a țis.

Pentru-ce?

Pentru-ca să se constate, că pedeapsa
a fost strașnic de blândă și să se încheie
cu cuvintele: „Vom vedea, care va fi mul-
țumita și recunoștința“.

Oficiosul din Budapesta exagerează,
și nu scim, dacă prin aceste exagerări poate
ori nu să fie servită cauza publică. Una
e însă pusă mai presus de ori-și-ce in-
doială: că lucrurile nu stau de tot bine,
când un om poate să-și permită a vorbi
în aușul tuturor astfel, cum „Nemzet“
țice, că am vorbit noi.

Tocmai de aceea ne-am fi eșteptat, ca
din cercurile guvernamentale să se aco-
pere, ear' nu să se exagereze cele enun-
țate de noi, și să nu li se dea proceselor
noastre o importanță, pe care n'o au.

Eu am declarat în mai multe rînduri
în coloanele „Tribunei“ și am accen-
țuat și în fața ȕurții cu jurați din Cluj,
că nu vorbesc în numele nimînui, nu am
dela nimeni autorizațiunea de a spune
ceea-ce spun, că nu sînt om cu autori-
tate, ci un simplu scrietor, care cunosc
pe poporul român și spun după cea mai
bună convingere a mea adevărul despre ve-
derile și sentimentele lui. Am făcut această
declarațiune, pentru-că sciu ce va să țică
partid, sciu ce va să țică autoritate în
viața publică, și nu voesc să i-se dea
„Tribunei“ decât importanță, pe care
i-o dau Românii ei înșiși, ear' pentru Ro-
mâni „Tribuna“ e un țiar, pe care îl
cetesc cu preferență, cătră vreme în coloa-
nele lui se exprimă vederile și sentimen-
tele lor în o formă potrivită cu gustul lor
ca public cetitor.

Mai mult nu este „Tribuna“ și nici
că trebuie să pară mai mult. Și după-ce
am făcut odată această declarațiune, ati-
tudinea politică indicată în coloanele „Tri-
bunei“ și reprezentată de noi pe banca
acușaiilor e redusă la o importanță pe cât
se poate de mică: nu conducem pe nimeni,
nu dispunem de nimeni, nu sîntem la di-
pozițiunea nimînui, ci arătăm, cum vor
Românii să meargă și ce trebuie să facă
acela, care vrea să-și conducă și să dis-
pună de ei.

Sînt în mijlocul Românilor, atât aici
în Ardeal, cât și în ȕetere, oameni cu
trecut politic, cu pozițiuni înalte, oameni
cu mare trecere și cu multă autoritate, care
sînt totdeauna gata de a ne desavua.
Dacă dar' guvernul se simte incomodat
prin cele emise de noi, nu are decât să
pună la cale această desavuare.
Dacă mai e nevoie, îi vom numi noi în-
șine oamenii, care foarte bucuroși îi vor
da satisfacțiunea de a declara, că nu aproabă
cele enunțate de noi, că nu este adevărat
ceea-ce am țis noi despre Români, îi vor
da chiar satisfacțiunea de a susține în fața
lumii, că Românii sînt mulțumiți cu ac-
tuală stare de lucruri.

Ei pot să o facă, fiindcă sînt oameni
„politici“ și vor fi avînd cuvintele lor
de a o face: noi, „literații“ însă trebuie să
spunem ceea-ce după convingerea noastră
este adevărat, și în coloanele „Tribunei“,
și în fața ȕurții cu jurați.

Și de aceea ne simțim insultați prin
cuvintele: „Vom vedea, care va fi mul-
țumita și recunoștința (köszönet és hála.)“

Mulțumită? recunoștință?

Pentru-ce?

Pentru-că ni s'a făcut, dacă ni s'a
făcut, dreptate?!

Am susținut, că în cele două arti-
cole incriminate nu este nimic ce poate
să ne pună în conflict vîdit cu legile țerii
și eram convinși, că nici o judecătoria or-
dinară nu poate să ne condamne pentru
cele ce în adevăr se țic în acele articole.
Astădi nu mai putem ave această con-
vingere: ca oameni de ordine, recunoascem,
că ni s'a făcut dreptate, că vinovați am
fost, că ni s'a cuvenit pedeapsa ce ni s'a
croit.

Atât însă și mai mult nu!

Cătră vreme stăm aici, unde ne aflăm,
sîntem datorii a spune adevărul și mai
ales de aici înainte ne vom și face cu
deosebită îngrijire datoria aceasta.

ȕilele aceste pleacă din mijlocul nostru
un om, care va ave să stee timp de un
an de țile în închisoare, pentru-că a avut
curagiul civic de a susține nisce adevăruri
supărătoare pentru guvern: nisce miserabili
am fi și noi cei-ce rămănem acasă, dacă
în timpul, cătră lipsesce el din mijlocul
nostru, nu i-am da mângăierea de a face
tot precum ar fi făcut și el, dacă vre-unul
dintre noi ar fi trebuit să îndure suferin-
țele închisorii.

Ear' dacă aceasta îi incomodează pe
concetățenii nostri maghiari, guvernul dis-
pune de întregul aparat al puterii publice,
poate să înfrîurească prin oamenii sei de
încredere, — tot oameni cu mare autori-
tate și multă trecere, — asupra poporului
român și nu are decât să ne facă ridicoli
și prin urmare cu desăvîrsire inofensivi
prin o imposantă manifestațiune de de-
savuare.

Ioan Slavici.

Rezultatele sinodului archidieceșan.

Sibiu, 5 Maiu st. v.

Sesiunea din anul acesta a sinodului
bisericii gr.-orientale transilvane s'a termi-
nat Mercuri seara în 30 Aprilie v.

Ar fi gîndit omul, că după discursul
cel provocator al Părintelui Archiepis-
cop sinodul n'are să fie decât un lanț de
hărțueli între provocator și provocați și
țiaristul să înregistreze în fiecare ți nu-
mai despre ședințe pline de discursuri sgo-
motoase.

Nimica, nimica de felul acesta. Ra-
cheta înflăcărată, aprinsă de pe scaunul
presidial s'a stîns, fără să fi avut altă ur-
mare, decât doar' surisul acelora, căror
le era cunoscută neimportanta importanță
a rachetei și cari sciau din ce și pen-
tru-ce a fost alcătuită.

Foiața „Tribunei“.

Orb-împărat.

Poveste

de Gr. Sima a lui Ión.

(Urmare.)

Ce liniște și tăcere era acolo, nu pot
altcum spune, decât țicînd, că era mai altcum
și decât în mormînt. — De ființe vii, nici vorbă!
Dela om și până la cea mai mică țigărănie, ce
se poate să fie, toate, dar' toate, erau prefăcute
în stean de peatră.

M'am gîndit și eu, dar' numai blăstăm
a putut să fie. Și pe care cum l'a apucat mânia
dumneșcească, așa a rămas. Plugarul ici era țin-
nînd încă de coarnele plugului, colea cu mîna
în sac spre a împrăscia semînța cu mîna deschisă,
să rodească din greul. Soldați, meseriași, cal, bou,
pasere și tot felul de goange, fie-care în a sa
stare era.

Și blăstîmul numai dela împăratul a putut
să vină. Din ce, din ce nu, singur scie.

A mai fost țis el și aceea, că atunci nu-
mai să capete toate o nouă putere de viață, când
se va arăta un nou împărat, tinăr și voinic, de

pe tîrîm străin. Apoi și atunci numai, dacă el
va face aceea ce stă scris pe țaișul paloșului
din casa împăratească.

După-ce feciorul de împărat își așează ca-
lul în grajd, o ia în casă, trecînd prelungă
fîntîna cea cu apă vie, ce era numai din mar-
moră albă ca neaua făcută. Ese de ici și întră
dincoala, pînă-ce a colindat toate odăile.

Chiar în cea mai ascunsă se găsea pe o
measă de marmoră paloșul acela.

Îl ia feciorul de împărat în mână, și carte
scînd mai multă decât avea trebuință, n'a fost
greu să înțelegă scrisoarea săpată în slove de
aur pe țaișul paloșului. Și aceea așa fel de înțeles
avea: Paloșul de trei ori să se învîrtească roată
preste crescutul capului, și toate vor veni la
viață. Apoi cine va face aceasta, pe fata împă-
ratului să o iee de nevastă sieși.

Feciorul de împărat nu face mulți pureci,
ci ia paloșul și împlinesce aceea ce era scris.

În acea clipită totul se mișcă din nou.
Semnătorul urmează mai departe lucrul seu, pa-
serile cirpesc, fac cuiburi și se gugulesc, caii
nechiază, ogarul urmărește mai departe pe fri-
cosul iepuraș, soldații și meseriașii ear' cu ale
lor trebi, una și bună! toți făceau câte ceva,
după-cum le era lefteria.

Toate ca toate, dar' apoi fata de împărat,
când s'a arătat din casa unde fusese, trebuia să
simți ceva, ce-și aduce cu dragostea, hăt bine.
Și Ileana-cosînceana, am auțit c'a fost ea, cum
a fost, dar' apoi asta își făcea de cap, de fru-
moasă ce era. Peana corbului, mura cîmpului,
crini, trandafiri, marmură... toate, dar' toate,
înțelegeti ce țic, trebuiau să se ascundă dinaintea ei.

Mă mir și mă desmir, cum de n'a cercat

soarele, care încă-i flăcău, doar' o poate do-
bîndi! Poate nu i-a fost data.
Una încă nu pot pricepe!

Ce s'a putut alege de împăratul și îm-
părateasa?! Stă-mi mintea în loc, când mă încerc
a descâlci și asta una! De aceea să ne întoarcem
la firul din poveste, ca și care nu mai este și
cu drag se povestesc. Aci sîntem acasă.

Nu vă veți mira dar' nici domnia-voastră,
oameni de omenie, ca Dumneșeu să ne ție,
dacă-ți auți din gură-mi, că pe feciorul de îm-
părat, l'a cuprins un dor și un drag de nu mai
scia de capul lui, că ce-i.

Și fiindcă prînzul căt de dimineată, pînea

Bărbatul și voinic și dragăstos, nevasta pe
aia urmă, apoi nevoile și grijile pe la alții, —
ȕilele trec de nici nu-ți poți da seamă cum!

Și feciorul de împărat luni întregi nu și-a
adus aminte, că el cum stă și ce face?!

Odată dă numai să incolțească în inima lui
un fel de temere. Era simțul de datorie cătră
acela, ce i'a dat vieață și l'a scos din penele
cele rele. El este lipsit de ce-i poate fi omului mai
drag sub soare, de lumina ochilor, apoi și bătrîn
și neputîncios dintr'asta, și ce-i mai mult, să fie
și singur ca cucul, „și noi feciorii lui să ducem
ȕile d'albe, precănd el se necăjesce amar, —
Doamne, Doamne nu ne osăndi!“ — Așa țicea
acum feciorul de împărat!

Nu mai era modru de stat.

Își face pogibă, că cine scie, ce are de
făcut în casa din fund, și îndată ascunde o scri-
soare făcută și iscălită chiar de mîna sa.

Cu îmbrățișări, cu lacrimi, cu oftări și-a
luat rămas bun, și a plecat, — spunînd, că dacă
și Dumneșeu așa voiesce, se întoarce eară!

Obidă destulă de amîndouă părțile, dar' ce
să te faci?!

Așa se duce el multă lume împărăție, ca
Dumneșeu să ne ție, că înainte din poveste, mai
frumoasă este.

Și cu toate acestea nu se poate dice, că sinodul ținut aici în Sibiu în anul acesta n'ar avea momente și încă foarte importante. Numai cât importanța acelor momente nu stă în legătură cu discursul provocător al presidentului sinodal, ci cu însași dezvoltarea lucrurilor în arhidieceasa gr.-orientală română din Transilvania.

Darea de seamă despre toate momentele sesiunii expirate o continuăm la alt loc. Aici însă ne vom mărgini mai cu seamă la momentele acele, care ilustrează mai mult situațiunea din mult cercata arhidieceasă.

Este cunoscut, că a fost succes Părintelui Arhiepiscop Miron a-și crea pentru periodul actual o majoritate neînsemnată, dar totuși majoritate.

Răzîmându-se acum pe această majoritate, caută, ca toate neajunsurile câte dînsul le pricinuesce bisericii sale să le traducă în virtuți, cu cari să brileze înaintea publicului neinițiat, sau întru cât aceasta nu se poate, să arunce neajunsurile în spinarea acelor, căror, tocmai pentru-că neajunsuri sînt în biserică, aceste nu le prea vin la socoteală.

Diarul întemeiat prelîngă tipografia arhidieceasă pentru Români, devenit astăzi organ personal dela dîna decînd Preasfințitul Părinte dispune de dînsul, tot în apa aceasta plutesce. Acum însă se vede că nîsuesce a pune în contribuția aceasta și pe însuși sinodul arhidieceasă.

Nisuița aceasta combinată cu atitudinea șovăitoare a celor ce dau majoritatea Preasfințitului Părinte au început a produce disgust în oamenii mai hotărîți. Este o urmare firească dacă acest disgust i-a făcut pe unii să cugete, că sînt superflui într-o societate, care este aplicată a sancționa traducerea neajunsurilor în tot atâtea virtuți.

Începutul s'a și făcut cu traducerea în faptă a cugetelor de felul acesta. Unul dintre cei mai hotărîți a și eșit din sinod, după-cum știut este acum.

Dacă este bine așa, sau nu este bine, nu ne precipităm cu judecata. Așteptăm mai înainte să se pronunțe publicul interesat și mai cu seamă acela, care nu este molipsit de servilismul bizantinic, care se închină necondiționat ori-și-cărei puteri, fie măcar și numai umbră de putere.

Afară de momentul indicat mai aflăm vrednică de sulevat alegerea de referent în consistorul scolastic. Aceasta s'a efectuat cu șesepredece voturi albe. Precum sîntem informați a fost o simplă neînțelegere, căci voturile albe puteau fi și mai multe. Se poate însă cu tot dreptul dice, că toate voturile împrăsciate sînt albe, ear' aceste sînt: neîncredere.

Poate că neîncrederea nu este întemeiată. Asupra acestui lucru își va da timpul verdictul seu nedubitabil.

Două momente însă de o importanță aproape neprecalculabilă s'au petrecut în dîna din urmă a sinodului. Punem accentul pe: dîna din urmă a sinodului. Căci noi nu credem, că va fi întâmplare oarbă, că afacerea ajutorului de stat și a tipografiei arhidieceșane s'a pus la ordinea dîlei când o parte din deputați a început a se depărta, ear' cea rămasă a fi deja în neastîmpăr.

În drumul seu a dat și de moșia fetei de harap.

Aci ear' face un popas bun.

Când vine seara, eată că vin și cele trei porumbițe albe. Dar' acum dîndu-se preste cap, nu s'au mai făcut ele trei fete negre, precum știți că a fost când cu mersul încolo, ci trei dîne, ca rupte din soare, de rîndul frumseții.

Se pun ele și mulțumesc feciorului de împărat, că le-a scos dela rîul ce le ajunsese, că se vedeți d-voastre! Fost-a crâncen blăstem, rostit se vede în cîas rîu, ca tunci ele să mai fie cu față limpede, când un tinăr fecior de împărat, va rămîne rece ca peatra și mut ca pămîntul trei dîle după olaltă, la adimenirile lor. — Apoi mîncări și beuturi alese, cât i-a luat pielea.

Ba și cîinste i-au dat. Și anume:

Una îl dăruiesce cu un pup de grâu frumos, cu pelița lui Christos, din care puteau să mănânce căți frunză și iarbă, că tot întreg avea să rămînă; — alta cu o falie de carne friptă în frigare; — a treia cu un ulcioraș de vin să ne fie voia deplin. Toate bine aveau însușirea, ce v'am spus-o și la pupuș.

(Va urma.)

În cadrul unui articol nu ne putem întinde la expozițiunile detaliate. Ne mărginim deci a atinge, că în amîndouă afacerile, minoritatea a manifestat o atitudine din cele mai demne.

Fără de a răspunde la provocările Preasfințitului Părinte, fie în foaia acum a sa, fie în discursul de deschidere, fie în și prin alte alusiuni, minoritatea a demonstrat cu provocare obiectivă la fapte neresturnabile: cine zidesce și cine distruge biserică gr.-or. română.

După noi acesta a fost răspunsul cel mai potrivit, pentru-că este cel mai demn, la toate clovniadele sau paiaziadele câte s'au insinuat minorității de ani încoace.

Atitudinea minorității cea deamă, sîntem siguri nu va întărîia a-și aduce rodirile sale la vreme.

Sinodul din cestiune dar' este și rămîne important pentru progresul culturai române nu numai pentru-că nu s'a lăsat a fi sedus de provocările presiului seu, ci mai ales, că minoritatea n'a negles a-și face datoria.

Revistă politică.

Sibiu, 5 Maiu st. v.

Ambasadorul austro-ungar în București baron Mayer a predat Vineria trecută ministerului de externe român o declarare de a ministrului Kálnoky, în care, cu provocare la declararea de mai nainte a guvernului român, se dice că negocierile convenționale se privesc de necontinuabile. „Budapester Correspondenz” a primit din București împărțesirea, că în contra efectuiri convențiunii cu Austro-Ungaria s'au validat în special influențele engleze. Marea Britanie anume are cu România o convenție comercială, ce expiră numai la 12 Iulie 1890. Convențiunea dintre România și Germania, care se extinde asupra multor articole, durează până la 10 Iulie 1891, convențiunea cu Italia până la 13 Martie 1891, ear' convențiunea cu Belgia până la 13 Martie 1891, astfel, încât între toate statele Europei centrale — dacă convenția franco-română încă se va încheia — singure Austro-Ungaria și Elveția vor rămîne cu România în stare neconvențională.

Lumea comercială din Budapesta e foarte emoționată de faptul, că Germania a încheiat cu Sîrbia un cartel direct de transport pentru mărfuri, încungiuînd căile ferate ungare. Cu toate silințele făcute de Germania, căile ferate ungare au refuzat totdeauna să între în combinațiune, vrînd să îngreueze schimbul de mărfuri dintre Germania și Sîrbia. În fața acestei impresiuni, Germania a lăsat de o parte căile ferate ungare și a încheiat o convențiune cu Lloydul dunărean, care va aduce mărfurile sîrbe până la Viena și va lua de aci pe cele germane. Căile ferate ungare perd sume considerabile prin această considerațiune. Guvernul din Pesta e supărat de aceasta, asemenea și cercurile financiare-comerciale.

În mai departea dezvoltare a afacerii grecesci a intrat o pauză oarecare, deoarece ce noul cabinet nu poate să execute demobilizarea înainte de întrunirea camerei, ceea-ce se va întîmpla numai la 22 l. c. E de sperat, că la granița Tesaliei încă nu se va mai ivi într'aceste nici un incident.

Cestiunea bulgară a cădut cu totul în uitare și nu va fi reanimată decât cu deschiderea sobraniei. Până atunci, nimeni nu se ocupă de dînsa; așa de pildă, deși s'a anunțat că Poarta iși-a numit delegații pentru revisuirea statutului organic, nimic nu se știe dacă comisiunea mixtă s'a întrunit sau de ce nu s'a întrunit. Tăcerea ce s'a făcut în giurul cestiunii întovărășesce o potolire internă. Tot se mai fac agitații în Bulgaria, dar' ele sînt mult mai domoale. Opozițiunea pare chiar că a perdut ultimul sprigin, pe Rusia. În adevăr, consulul rus din Filipopol, dl Igelstrom, a făcut vizită oficială principelui Alexandru pe timpul aflării acestuia în capitala Rumeliei.

Rapoartele din Londra ne spun, că continuarea dezbaterii asupra planurilor irice de reformă ale d-lui Gladstone s'a amînat din nou pe aji. Se vede deci, că Mr. Gladstone voiesce înainte de toate să câștige timp în această privință. „Daily News” asigură, că la cas

dacă se va respinge billul *Home-rule*, Gladstone va disolva parlamentul și va dispune noua alegeri. Și e foarte probabil, că dl Gladstone va trebui să meargă la acest mijloc, dacă voiesce să se afirme în poziția sa, deoarece-ce, precum se știe tot din Londra, Chamberlain și aderenții acestuia sînt hotărîți de a vota și la a doua cetire în contra billului din cestiune.

Convențiunea comercială cu România.

În dieta Ungariei deputatul Adolf Zay, ales în Brașov, a adresat ministrului de comerț în ședința de Sâmbăta trecută următoarea interpelațiune:

În fața scirei aduse de întreaga presă indigenă, că negocierile de convenție cu România n'ar fi isbutit, întreb pe dl ministru:

1. Are dînsul deja sciri oficiale despre stagiunea sau neisbutirea negocierilor?
2. Dacă da — de ce n'au isbutit negocierile?
3. Ține dînsul ruptura negocierilor de definitivă?
4. Cum își închipuesce dl ministru urmările economice ale unei stări fără convenție?
5. Cum gîndesce să abată sau să saneze pagubele grele, ce amenință unele ramuri industriale din patrie?

Motivarea acestei interpelațiuni a fost următoarea:

După o schițare scurtă a raporturilor și a stărilor rele, ce s'au dezvoltat în timpul vigoarei a convenției comerciale cu România de până acuma, și după reasumarea speranțelor și pretenșiunilor ce le-au avut toți factorii participanți ai economiei indigene, îndeosebi și respectivele camere de comerț și conferența deputaților ardeleni, față cu negocierile pentru reînnoirea acestei convențiuni, oratorul trece la discutarea situației momentane create prin neisbutirea negocierilor de convenție. Oratorul nu vrea să facă recriminațiuni asupra modului, cum s'au condus negocierile și e gata de a presupune, că celalalt compascent a nîsuit la soluția convenției și la ruptura negocierilor, ba chiar le-a provocat pe acele; totuși oratorul însuși față cu situația nouă astfel impusă trebuie să avertizeze guvernul, să dovedească cea mai mare trezvie și precauțiune. Oratorul față cu tendințele manifestate decîtră guvernul român adevărat că nu-și face iluziunea, că va fi cu puțință de a reîncepe firul rupt în decursul provisorului, ce va avea loc după decursul timpului de convenție dela 1 Iunie până la 10 Iulie conform convenției, dar' trebuie totuși să-l roage pe ministru, ca — deși în *utrumque paratus* — să nu pască numai decît cu toată puterea la războiul vamal, ci să dovedească și în decursul săptămînilor următoare critice prin o atitudine trează și leală, că în a noastră parte e bunăvoința unui vecin prietesc și apăsarea liniștită a situației economice, ear' în partea contrară șovinismul economic cel mai desfrînat.

Dacă cu toate aceste, precum se teme oratorul, aplicarea tarifelor autonome, și cu ele probabil și războiul vamal ar fi inevitabile, atunci oratorul se roagă de guvern, a fi pe deplin conșciv de serioșitatea deplină a situațiunii și de responsabilitatea sa proprie. Guvernul nu cumva să apăsă șansele unei lupte în mod prea optimist, cu deosebire să nu taxeze în prea puțin puterea de rezistență a contrarilor, isoarele lor de mijloace și celelalte deșeuiri ale lor. La toată întîmplarea e mai presus de ori-ce îndoială, că războiul vamal înseamnă și o păgubire grea a intereselor ungare participante, și că e datoria statului, dacă în interesul întregii sale economii și poate și spre susținerea vașei sale internaționale începe un războiu vamal, să se îngrijească, ca aceste măsuri de retorsiune ale statului să nu se execute pe socoteala privaților singuratici și dacă păgubirea unor ramuri industriale e absolut inevitabilă, acestora să li se dea o despăgubire sau baremi să li-se facă o ușurare. Oratorul se roagă de guvern, de a purta cea mai conșcincioasă grijă față cu datorințele, ce i-se impun prin aceasta. Prin o încetare a raporturilor comerciale cu România ar fi mai ales patru grupuri industriale rău lovite; industria ce lucrează pentru export, industria de petrol, de spirt și de mori.

Interpelantul propune cu privire la înlăturarea acestui rău unele modalități și apoi își termină interpelația cu următoarele: Astfel s'ar putea ajuta calamității, de care sînt ajunse unele ramuri ale industriei prin un resbel vamal. Dacă întru adevăr ar fi silit la o *ultima ratio* guvernul ar trebui să poarte resbelul vamal și înafară cu toată energia, ear' în țeară să cruce și să spriginească cu toată inima propria sa industrie.

Sinodul arhidieceșan din Sibiu.

(Raport special al „Tribunei” *)

Ședința a VII-a dela 27 Aprilie st. v. (9 Maiu n.)

Ședința se deschide la 10 oare înainte de ameași.

Se cetesce protocolul ședinței a VI-a dela 26 Aprilie a. c. și — se autentică.

Conform concludului luat în ședința de ieri sub Nr. . . . astăzi după terminarea cultului dumnezeesc în biserică parochială din cetate, președintele arhiepiscop a celebrat cu asistență numeroasă parastas solemn întru pomenirea fericiților binefăcători: arhiepiscop și metropolit Andrei baron de Șaguna, Emanuil Gozdu și Dimitrie Andronic, la care cu doosebire au luat parte deputații sinodali, — despre acest act de pietate și recunoștință perenă se ia notiță la protocol.

Se prezintă următoarele petițiuni:

a) a comitetului parochial din Mihăesci;

b) a parochului George Popovici din Petroseni;

c) a comunei biserică Costesci, toate pentru ajutor pe seama bisericeii — se predau comisiunii petiționare.

La ordinea dîlei raportul comisiunii organizatoare. Raportorul acesteia deputatul Dr. Aurel Brote referă asupra hîrtiei presidiale ddto 25 Aprilie a. c. Nr. 2497 Pres., prin care se transpune regulamentul afacerilor interne al comisiunii administrative a fundațiunii Șaguna pentru revedere și aprobare.

La propunerea comisiunii, — regulamentul se primesc de basă la pertractarea specială, abstrăgînd de astădată dela acea împregiurare, că acest regulament s'a așternut pe cale presidială fără a fi pertractat în ședință consistorială.

Luîndu-se la dezbateri regulamentul, se discută din § în § și — se primesc în redactarea propusă de comisiunea administrativă a fundațiunii Șaguna. Regulamentul astfel votat se acule la protocol sub litera H.

Tot același raportor referă asupra propunerii deputatului Dr. Ioan Moga de sub nr. . . protocolar.

La propunerea comisiunii, — sinodul cu mare majoritate de voturi trece la ordinea dîlei.

Fiind timpul înaintat, ședința se ridică la 11/2 oară după ameași, anunțându-se cea proximă pe mîne la 9 oare înainte de ameași, și punîndu-se la ordinea dîlei rapoartele comisiunilor.

Ședința a VIII-a dela 28 Aprilie (10 Maiu) 1886.

Ședința se deschide la 9 oare dimineața.

Se cetesce protocolul ședinții premerse și — se autentică.

La ordinea dîlei comisiunea organizatoare, carea prin raportorul seu P. Cosma referă asupra raportului presidial ddto 25 Aprilie a. c. Nr. 2330 Pres. cu privire la rugarea profesorului de musica vocală și instrumentală Georgiu Dima, pentru a i-se acorda relut de cuartir și dreptul la cuincuenali, comisiunea propune:

Profesorului seminarial de musica vocală și instrumentală Georgiu Dima, i-se acordă bani de cuartir normați în „Regulamentul seminarial” § 56 punct c și d cu începere dela 1 Ianuarie 1887.

Asemenea i-se dă dreptul la cuincuenaliile provădute în punctul f al aceluiași §. Pentru acoperirea banilor de cuartir pe 1887 se institue o pozițiune nouă la budgetul aceluiași an.

Deputatul Cristea propune:

Deoarece-ce petițiunea profesorului de cîntări Georgiu Dima nu este instruită, să se transpună consistorului spre a dispune instruirea și a o promova, apoi însoțită de o propunere din parte-și la ven. sinod archid.

La propunerea deputatului Eugen Brote se primesc propunerea comisiunii în următorul text:

Profesorului de musica vocală și instrumentală Georgiu Dima i-se acordă bani de cuartir 150 fl. la an, începînd din 1 Ianuarie 1887, asemenea i-se dă dreptul la cuincuenaliile provădute în punctul f al §. 56 din „Reg. seminarial”.

Pentru introducerea acestei sume în budget se transpune acest conclud la comisiunea financiară.

Se pune la ordinea dîlei referata comisiunii financiare.

Raportorul ei de p. R. Patița referă asupra raportului consistorial din 1 Iunie 1885 nr. 2658 Epitr. cu privire la averea comunelor biserică pe anul 1881.

La propunerea comisiunii — se primesc următorul conclud:

Trecîndu-se preste remonstrările din raport, se constată, cumc consistorul a făcut destul la punctul prim și al doilea al concludului sinodal din 1885 nr. 139, și încât atinge partea

a treia a aceleiași conclud, recunoscând chiar și consistorul cumcă sînt casuri, că sînt avari bisericesci încă neasigurate, ven. sinod își susține concludul de sub nr. 139 și pe viitor.

La raportul consistorial din 18 Aprilie 1886 nr. 2369 Epitr. cu privire la rațiociniul din 1883, comisiunea propune: că pentru scrutarea adevărului celor afirmate, precum și pentru reviziunea rațiociniului din 1883, se eximite o comisiune din sinul seu, carea să fie îndreptățită a lua în ajutor și experți.

La propunerea deputatului Elia Măcellariu sinodul decide:

Rațiociniile fondurilor pe anul 1883 se redau consistorului spre a lămuri starea lucrului înca pentru supraerogate — și preste tot a satisface concludelor sinodale nr. 140/1884 și 95/1885.

La raportul consistorului din 18 Aprilie 1886 nr. 2368 Epitr. cu privire la rațiociniul din 1884, la propunerea comisiunii, — sinodul ia la cunoștință raportul consistorial, dă îndemnisările pentru supraerogatele făcute și aprobând rațiociniile, dă consistorului absolut pentru anul 1884 cu reserva față cu supererogatul din fondul Rudolfin cu 167 fl. 29 cr., care se îndemnicează la fondul de 30 mii, eară suma de 1000 fl. a fondului seminarial, se ordină a se incassa.

Conspectul despre venitele realităților donate de căpitanul Cristurion fondului seminarial dela anul 1875 până la finea anului 1885 cu suma totală de 2176 fl. 08 cr. se ia la cunoștință.

La raportul consistorial din 18 Aprilie 1886 nr. 2381 Epitr. cu privire la rațiociniile fondurilor archidieceșane pe a. 1885, la propunerea comisiunii: — sinodul dă absolut și îndemnisările cu privire la acest rațiociniu cu reserva față cu rezultatul rațiociniului din 1883.

La propunerea comisiunii: — Sinodul decide: se eximite o comisiune din sinul sinodului de 3 membri, spre a face reviziunea rațiociniilor fondurilor și starea averii archidieceșane, care își va începe activitatea cu 4 zile înainte de deschiderea sesiunii sinodale, — în această comisiune se aleg deputați: Galacteon Șagău, Rubin Patia și Ilarion Duvlea.

Cu privire la rațiociniile tipografiei archidieceșane: — sinodul însărcinează pe consistor a le revede și raporta sinodului la proxima sesiune.

Cât pentru incassarea depozitelor, — se îndrumă consistorul archidieceșan ca senat episcopesc, ca pe viitor să manipuleze depozitele în privința incassării intereselor cu punctualitate.

Pentru imobile acurate pe venitor consistorul se îndrumă a face cunoscut sinodului prelungia subțernerea contractului și inventarul respectivei realități.

Cu privire la ajutoarele votate din fundațiuni, — sinodul îndrumă pe consistor, ca acelea să se folosească conform bugetului, în tot anul.

La raportul consistorial din 1 Iunie 1885 nr. 1785 Epitr. despre „fundațiunea Nicolau Putnok” de 250 fl., comisiunea propune și — sinodul ia cu mulțumită la cunoștință fundațiunea, eară actul fundațional se aproabă și aclude la protocol sub litera I).

Raportul comisiunii financiare, prin care aduce la cunoștință, că scontrând cassa, a aflat-o în ordine, — se ia la cunoștință.

Ne mai fiind alte obiecte la ordinea zilei și fiind timpul înaintat, ședința se ridică la 2 oare după amiază, anunțându-se cea proximă pe mîine la 9 oare dimineața, punându-se la ordinea zilei rapoartele comisiunilor.

Correspondență particulară

a „Tribunei”.

Din comitatul Solnoc-Dobăca, la 2/14 Maiu 1886.

În toate părțile e rău, dar' mai rău ca la noi nu cred să mai fie.

Altum nici nu ar merita numele de „muștra megie.”

Și de minune merg toate!

Nesocotirea legii chiar din partea celor încredințați cu executarea ei, e o virtute.

Călcarea în picioare a celor mai sfinte drepturi e un merit patriotic.

Nu dreptul și legea, ci puterea e regula- torul relațiilor cetățenilor.

Sic volo! sic rubeo se validează dealungul și de-a latul! dela mare până la mic!

S'a întors mașina lumii, s'au întors toate pe dos!

Avem diregători, plătiți din sudoare cruntă, cari însă nu ne cunosc limba, nu ne înțeleg durerile; sînt nesimțitori, ba chiar se bucură de necazul poporului.

Alegerea lor e votul comitelui, ear' acesta consecvent renumitului seu principiu: „Până voi fi eu fșispân, nici un Român nu se va freca de

păreții casei comitatului”, își poți închipui, cum își validează „dreptul”.

În un comitat, în care majoritatea poporului e română, nu se află un suflet de Român în diregătorie.

Din 5 jude procesuali și atâția sub-jude nu e baremi unul Român.

Aceasta e frățietate maghiară!

Avem lege, prin care cetățenilor cari plătesc o anumită sumă ca dare, li-se asigură dreptul de a participa ca virilist în adunările comitatense. Acesta e un drept cetățenesc, asigurat prin legislațiune și sancționat de Maiestate!

Pentru dl comite legea nu e nimic.

Cu o tragere de peană de curînd „a șters din lista virilistilor pe toți acei cetățeni, cari nu știu limba maghiară.”

Prin care lege se recere această condițiune, pentru de a pute fi cineva membru al adunării comitatense?

Această procedură constituțională conform autonomiei vestite a comitatelor.

Avem legea de naționalități, prin care dă comunelor dreptul de a-și alege limba oficioasă; ear' legea comunală îndatosece organele comunei la folosirea acestei limbi. Ucazul cel mai nou al vice-comitelui însuși „trage în cercetare disciplinară pe toți primarii comunali, cari nu știu limba maghiară.”

Mai toți primarii comunali sînt trași în cercetare, pentru-că nu pricep limba domnilor. Primari, care de 10—12 ani în continuu îndeplinesc cu onoare acest oficiu, sînt trași în cercetare; pedeșiți cu 5—10 fl., pedeapsă și destituți din oficiu, pentru-că nu știu ungurește!

Aceasta e legalitate?

Este știut, că oficiul de primar comunal e obligament cetățenesc; ear' neprimirea lui se pedepsește cu pedeapsă banală până la 100 fl. E bine!

Dacă nu-l primesci, te pedepsește, pentru-că nu l-ai primit; dacă îl primesci, te pedepsește pentru-că l-ai primit și nu ști ungurește!

Unde se poate afla o ilegalitate mai strigătoare la cer!

Unde e o singură dispozițiune în legea comunală, care se pretindă dela un primar comunal cunoașterea limbii maghiare?

Sînt comune, precum în ținutul Lăpușului, Gărbăului, al Ilondei-mari, în cari nu se află nime, care să priceapă limba maghiară. Și sînt multe casuri, în cari Ovreul s'a numit de primar, până-cînd după § 42 din legea comunală, arîndașul regalelor și crîșmarii, nici reprezentanți comunali n'ar pute fi.

Ovreul e primar, el e perceptor de dare și crîșmar. Adunări se întîmplă multe în comună și în multe cauze și toate la casa primarului, și primarul e om bun; dă beutură și pe așteptare. Însă cînd se plătesce darea, mai întău se trage datoria crîșmarului și numai după aceea darea împăratului.

Bani nu ajung, darea rămîne în restanță. Restanța se intabulează pe moșie. Moșia se vinde și primarul-crîșmar o cumpără!

Ce va mai urma?

Resultatul se crede sigur.

Se vede că se lucră după plan la aplicarea principiului „*Faciunt . . . mendicam, deinde servam, postremo hungaricam*”.

Nu mai cât se pare, că se dau uitărei urmările acestui principiu funest.

Și față cu această stare a lucrurilor inteligența română din comitat oare-ce pași a întreprins pentru paralisarea răului?

Ați congregațiunea comitatensă și-a ținut ședințele de primăvară.

Cu o săptămână mai nainte se audia, că Românii se sfătuiesc, și vor să facă o interpelare — propunere referitoare la atâtea nedreptăți, cari lovesc direct în poporul român.

Nu știu să fi fost ceva consultare între Români în această cauză; ear' decumva a fost — ce anevoc cred, — cu atât mai rău; atunci faptul nu a fost conform sfatului. Căci e imposibil să fi fost vre-o înțelegere așa fără de înțele! Atunci s'au cutremurat munții ca să nască un șoarece!

Abstrăgînd dela aceea, că d-lor, ca Români în congregațiunea unui comitat cu poporațiune română nu au avut tărie de suflet — cu excepțiunea unuia mai tinăr, onoare lui! — a vorbi în limba lor românească;

Abstrăgînd dela aceea, că au desconsiderat cea mai grea lovitură îndreptată poporului român, și au lăsat până la altă primăvară cauza primarilor români, căci atunci nu va mai fi pentru cine interpela, fiind toți primarii Jidovi și Maghiari!

Dar' folosindu-mă chiar de vorbele d-lui propunător, d-lor nu au avut de cuget a face „nici un lucru mare”!

Așa! Pentru d-lor nu e lucru mare, cînd se nesocotesc una dintre cele mai penderose legi pentru poporul român!

D-lor nu voesc să facă lucru mare, cînd se calcă în picioare unul din cele mai cardinale drepturi cetățenesci; cînd în un ținut locuit în cea mai mare parte de Români, Românul e lovit în față și în cel mai absolutistic mod i-se închide calea de a mai pute lua parte la afacerile comitatense și de a se pute afirma baremi pe acest teren.

Frumos interes pentru binele poporului, din al cărui sîn se trag și d-lor!

Dej, la 2/14 Maiu 1886.

Unul din popor.

Cronică.

Maiestățile Lor părechia noastră domniitoare, precum spune „Salonblatt”, vor face încă în decursul anului acestuia o contravisită Țarului și Țarevnei Rusiei.

Sciri militare. Maiestatea Sa a conces Alteței Sale archiducelui Otto, locotenent în regimentul de Ulani Nr. 13, purtarea „crucei mari” a „ordinului spaniol Carol III.” — Depunerea cerută a șargei i-s'a conces principelui Benjamin Rohan, sub-locotenent în reg. de husari Nr. 3.

Noul ministru reg. ung. de justiție este dl Teofil Fabinyi, până acuma president de senat la Curia reg. ung. Astăzi nou numitul depune jurămîntul în mâinile Maiestății Sale, și probabil tot astăzi, mult mîne Marți va lua conducerea oficiului seu.

DI Nicolae Dumba, cunoscutul Macedo-Român din Viena, membru al senatului imperial austriac, a plecat, precum cetim în „Neue freie Presse”, în România. Nu cumva are vre-o misiune în cestiunea convenției?

Alegere de fiscal orașenesc în S-Sebeș. În S-Sebeș s'a ales la 15 l. c. de fiscal orașenesc avocatul din Sibiu Francisc Fröhbeck.

Reprezentățiunea teatrală de diletanți, ce s'a dat Vineri în 14 Maiu seara în sala cea mare dela „Împăratul roman”, a succes, precum anunțaserăm și în numărul trecut, pe deplin. Despre această reprezentațiune am primit următoarea dare de seamă:

A doua oară furăm norocoși în acest an a asista la reprezentațiunile teatrale date de diletanți români din Sibiu. Precăt am fost de satisfăcuți de cea dintău reprezentațiune, pe atât de mult ne-a pus în uimire cea de ieri seara, dată în sala cea mare dela „Împăratul roman”. S'au prezentat două piese: „Ca două picături de apă”, comedie într'un act, din franțozesce tradusă de X., și „Pentru ochii lumii” sau „Cum se îmbată lumea cu apă rece”, comedie în două acte de Labiche, localisată de Virgil Onițiu.

Rolurile din piesa dintău au fost jucate spre deplina îndestulare a numărului public din loc și giur. D-na S. Bărcianu (soția avocatului Papinian) a încântat publicul prin o corectă reprezentare a unei tinere femei, credincioase bărbatului seu. A fost des și viu aplaudată. De asemenea d-șoara M. Herbay (Elena), care a corespuns pe deplin rolului unei cochete ce voiesce a se despărți de bărbatul seu. Dl V. Onițiu (avocatul Papinian) inima întregii comedii a știut să excite în continuu nervii de ris ai privitorilor și a fost de repetite ori aplaudat în mijlocul scenei. Dl Aiser (liferantul Pălăvrescu) a jucat foarte bine, de asemenea și dl Tordășan (servitor la Papinian).

„Pentru ochii lumii” e o piesă grea, care jucată bine face onoare și actorilor de profesiune. Rolurile principale au fost, precum s'a putut vedea, în bune mâini depuse. D-na A. Piposiu (Constanța, soția d-lui Melinescu) a reprezentat pe o femeie superioară bărbatului ei într'un mod atât de natural, încât i-se pare omului, că are de a face cu o damă, care a pășit mai de multe ori pe scenă, cu toate că după-cum sînt informat, acum a debutat pentru întâia dată. Dînsa încă a fost des aplaudată chiar și pe scenă deschisă. D-șoara M. Herbay (doamna Razian) a dovedit, că posedă un deosebit talent de scenă. A sccerat dese și bine-meritate aplause. De asemenea și-au priceput, rolurile domnișoarele: M. Roșescu (ficia lui Melinescu) care a făcut cu succes pe naiva. O. Piposiu (cameriera la Melinescu). A. Mihu (cameriera la Razian). Dl V. Onițiu (Razian, fost cofetar) n'a lăsat nimic de dorit și a ținut publicul privitor și de astădată în cea mai bună dispoziție. Bine a jucat și dl Popescu (dr. Melinescu, medic), dl I. Popa (Stefan Călin, neguțător de lemne) dl Aiser (Cornel, fiul lui Razian), apoi d-nii: Tordășan (tapețier), Gămulea (bucătar) și Opriș (vănător).

Publicul român din Sibiu datorește pentru această seară plăcută, multă recunoștință doamnelor, domnișoarelor și domnilor diletanți, precum și dlui profesor Dr. D. Bărcianu, care mult a ostenit ca regisor în amîndouă piesele, și domnului și doamnei Dr. A. Brote, în a căror casă s'au ținut probele de teatru.

Dela noi mai însemnăm, că foile germane locale încă se exprimă în cel mai favoritor și simpatie mod despre succesul acestei reprezentațiuni.

Societatea bisericească-literară „Alexi Șincaiană” a teologilor din Gherla în ședința de constituire ținută în 6 Maiu n. și-a ales noi oficiali pe anul viitor scolare în persoanele ur-

mătorilor membri: președinte Georgiu Stanciu, cl. III; vice-președinte: Ioan Bărsan, cl. II; secretar: Emiliu Bran, cl. II; cassar: Ioan Pop, cl. III; notar: Ioan Chiș, cl. II; bibliotecar: Zaharia Bulbuc, cl. I; controlor: Octavian Harșan, cl. I; archivar: Ioan Halas, cl. I.

Reuniunea femeilor române din Mediaș.

Sîntem rugați a rectifica eroarea comisă în „convocarea” la adunarea generală a Reuniunii femeilor române din Mediaș și giur și a comitetului ei, apărută în nr. 98 al diarului „Tribuna” întru acolo, că aceea se va serba în 21 Maiu v. (2 Iunie n.), adevă în ziua sf. srbători Constantin și Elena, și nu în 22 Maiu v. (3 Iunie n.), adevă în ziua sf. srbători a Înălțării Domnului.

Speluncă de hazardisti în Cernăuți.

Poliția din Cernăuți a dat de urma unei periculoase spelunci de hazardisti. Bani ce circulau în decursul jocului ajungeau suma de 40.000 fl. S'a aflat, că proprietarul acestei spelunci e un individ fără de ocupațiune cu numele Moriz Brückner.

Societatea dunăreană de navigațiune,

cu considerare la tariful autonom de vamă, ce va intra la 1 Iunie în valoare pentru proveniențele din Austria, a dispus, ca afară de îndatinatele două expedițiuni să plece dela Viena mai multe expedițiuni, ca fracturile ce i-s'au încredințat a le transporta în România să se poată transporta pe cât se poate de grabnic. Astfel măruri, care i-se vor preda până cel mult la 23 l. c., vor ajunge în România încă la timpul seu, fără de a li-se aplica tariful autonom român.

Uciderea unui funcționar de stat în Belgia. Din Bruxella se depeșează a datul de 14 Maiu n.: Ați înainte de ameați a fost ucis în biroul ministerului șeful de secțiune al oficiului de cai ferate Carlier decătără însuși cumnatul seu. Motivul faptei e denegarea unui împrumut de bani, pe care cumnatul seu îl ceruse dela el. Casul a produs o mare senzație.

Statua lui Lazar. Relativ la o notiță a lui „Pester Lloyd”, „Epoca” scrie: Ori-ce Ungur adevărat este astăzi convins, că mama Eva și tata Adam mîncau numai papricaș și jucau ceardășul în mijlocul raiului, în aplausele frenetice ale publicului. De asemenea nu se îndoesce astăzi nimeni, că Moise a vorbit cu Iehova ungurește și că atât Christos, cât și Lazar cel înviat din morți au fost Unguri neaoși. Acum eată ce ne mai povestesc „Pester Lloyd”, care fiind organ oficios, trebuie crețut pe cuvînt: „Statua unui Ungur în Bucuresci. La 5 c. s'a desvîlit în Bucuresci, în grădina botanică, statua de marmură a Ungurului George Lazar. Acum 70 ani Lazar a trecut la Bucuresci din Nagy-Disznod. El a deschis acolo o scoală și a fost un apostol al culturii latine. El a devenit oare-cum reformatorul Românilor, cari drept recunoștință, l-au eternizat în marmură”.

Memoriile marelui de Mac-Mahon.

Unul dintre redactorii diarului „Le Voltaire” a avut următoarea convorbire cu marelui de Mac-Mahon în privința memoriilor sale: „Este adevărat că îmi scriu memoriile, a dîs marelui, dar' prin aceasta înțeleg, ca ele să nu eaze dintr'un cerc cu totul nebun... Am nepoți, băieți și fete... La acestia mă gîndesc seriind cele ce m'i-s'au întîmplat... N'am pretențiunea să trec ca un erou; cu toate acestea câteva acte din viața mea pot servi ca exemplu. Voiu să arăt copilor mei cum, în ori-cari casuri, în cari am fost blamat, trebuia să lucrez ceea-ce am și făcut, și cînd vor ceti aceasta, fiind mai în vîrstă, cred că mă vor aproba. Aceste memorii nu le destin publicității, chiar după moartea mea; nu sînt decăt nise simple hîrtii de familie, mărturisiri istorice și țin, ca ele să nu cadă în mîna străinilor.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI”.

Budapesta, 17 Maiu n. Ministrul de justiție Fábinyi a depus ați jurămîntul oficial la mâinile Monarchului.

Londra, 17 Maiu n. La meetingul de ieri al conservatorilor Salisbury a prevestit respingerea billului Home-rule în decursul acestei săptămîni, accentuînd, că în cazul disolvării parlamentului, ar trebui să se subordineze ori-cărei alte considerațiuni alegerea acelor deputați, care susțin uniunea Irlandei cu Anglia.

Lemberg, 17 Maiu n. În cea mai cercetată parte a orașului s'a dărîmat dealungul perețele unei case cu trei etaguri. Numai după înlăturarea ruinelor se va pute constata, dacă și-au pierdut și oameni viața.

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: În absența lui Cornel Pop Păcurar Pompiliu Piposiu.

Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acții în Sibiu, sub responsabilitatea lui **Michail Gerula**.